

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 94/05
20.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Милене Инић-Дреџун, Горана Чавлине, Бате Цветковића и Зорана Савића, чланова већа и саветника Небојше Павловића, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА и др., због кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. Кривичног закона Републике Србије и др., одлучујући о жалбама бранилаца оптужених АА и ББ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К. бр. 1263/03 од 5. 7. 2004. године, у седници већа одржаној дана 20. 4. 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА и ББ, и пресуда Окружног суда у Београду К. бр. 1263/03 од 5. 7. 2004. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду К. бр. 1263/03 од 5. 7. 2004. године:

- оптужени АА, оглашен је кривим због кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС у вези чл. 22. ОКЗ и због два кривична дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС, за која су му утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 1 годину и 2 месеца и за та дела осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 8 месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 17. 7. 2003. године до 5. 7. 2004. године;

- оптужени ББ, оглашен је кривим због кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС у вези са чл. 22. ОКЗ и због кривичног дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС, за која су му утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 1 годину и за та дела осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци;

- одлучено је, да оптужени АА и ББ на име дела трошкова кривичног поступка плате по 15.000,00 динара а на име паушала по 5.000,00 динара, те да се ослобађају обавезе плаћања преосталог дела трошкова кривичног поступка који падају на терет буџета;

- одлучено је да се оштећени упуте у парницу.

Против означене пресуде Окружног суда у Београду, жалбе су изјавили:

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд уважењем

жалбе укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да пресуду преиначи у смислу навода изнетих у жалби;

- бранилац оптуженог ББ, адвокат АВ, због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд уважењем жалбе одлучи у смислу жалбених навода.

Републички јавни тужилац је у поднеску Ктж. 218/05 од 7. 2. 2005. године, предложио Врховном суду да одбије као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА и ББ и да потврди првостепену пресуду.

Врховни суд је у седници већа размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао и у смислу чл. 380. ЗКП, па је по оцени навода и предлога у изјављеним жалбама и предлога Републичког јавног тужиоца из цитираног поднеска, нашао:

Жалбе су неосноване.

У првостепеном поступку нису учињене, нити првостепена пресуда садржи оне битне повреде одредаба кривичног поступка, а ни повреде кривичног закона, на које Врховни суд као другостепени, у смислу чл. 380. ЗКП, пази по службеној дужности.

По оцени овога суда, жалбом браниоца оптуженог АА, неосновано се оспорава првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 368. ст. 1. тач. 11. ЗКП, јер насупрот жалбеним наводима, изрека првостепене пресуде није противречна разлозима пресуде из којих се поуздано закључује да је оптужени АА извршио предметна кривична дела и које је све радње предузео ради извршења истих. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичних дела, како је првостепени суд ценио изведене доказе и да утврђења суда нису супротна садржини доказа на којима се заснивају.

По оцени овога суда, изјављеним жалбама бранилаца оптужених АА и ББ, суштински се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и такви жалбени наводи су неосновани, јер не доводе у сумњу закључке првостепеног суда о одлучним чињеницама до којих је дошао свестрано и правилно ценећи изведене доказе и одбрану оптуженог, а о чему је у побијаној пресуди дао довољне, детаљне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Наиме, да су оптужени АА и ББ починили радње описане у изреци првостепене пресуде, произилази из јасних и детаљних исказа сведока оштећених ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ, а и из осталих изведених доказа којим се потврђују искази наведених сведока, па су код таквог стања ствари жалбени наводи бранилаца оптужених, засновани на наводима из одбрана оптужених, које првостепени суд приликом утврђивања чињеничног стања правилно ценио када их не прихвата као истините и за то у побијаној пресуди даје довољне и јасне разлоге, оцењени као неосновани жалбени наводи.

Из самог чињеничног описа дела учињеног на штету ЕЕ и ЋЋ, код стања ствари где је за то дело чињенично стање потпуно и правилно утврђено, насупрот жалбеним наводима, поуздано произилази да су оптужени АА и ББ деловали по претходног договору и да су употребом силе одузели од оштећене ЕЕ женску торбу у којој су се налазиле ствари оштећеног ЋЋ, те да насупрот жалбеним наводима, ови оптужени нису затечени у крађи, већ да су као што је већ речено употребом силе одузели туђе покретне ствари, а сем тога, код стања ствари какво јесте, небитно је да ли су се оптужени АА и оштећени ЋЋ познавали од раније.

Такође, насупрот жалбеним наводима браниоца оптуженог ББ, првостепени суд је као што је већ речено, правилно и потпуно утврдио чињенично стање из ког произилази да је оптужени ББ дана 9. 6. 2003. године извршио радње описане у изреци првостепене пресуде, што значи да нису тачни наводи у жалби браниоца овог оптуженог да оптужени ББ том приликом није ништа одузео од било које девојке и да је само са оптуженим АА пришао тим девојкама.

Насупрот жалбеним наводима браниоца оптуженог АА, оштећена ДД је јасно и недвосмислено на главном претресу препознала оптуженог АА као починиоца дела, што је и разумљиво када се има у виду критична ситуација у којој је оптужени АА, између осталог, оштећену ДД више пута ударио песницом по лицу, па стога првостепени суд и у том погледу правилно утврђује чињенично стање када прихвата исказ сведока оштећене ДД.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи оптужених АА и ББ, па је правилно одлучио о њиховој кривици и правним квалификацијама из чл. 168. ст. 1. КЗ РС у вези чл. 22. ОКЗ и из чл. 168. ст. 1. КЗ РС, правилно је примењен закон, јер се у радњама ових оптужених стичу објективна и субјективна битна обележја кривичних дела за која су оглашени кривим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Врховни суд налази да се жалбама бранилаца оптужених АА и ББ, неосновано оспорава првостепена пресуда и због одлуке о казни.

Првостепени суд је правилно утврдио све околности које су од значаја за изрицање казне, исте навео у својој пресуди и у образложењу пресуде дао разлоге којима се руководио када је оптуженом АА за извршено кривично дело разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС у вези са чл. 22. ОКЗ и за два извршена кривична дела разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС, утврдио појединачне казне затвора у трајању од по 1 годину и 2 месеца и када га је за та кривична дела осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 8 месеци у коју се урачунава време проведено у притвору, и када је оптуженом ББ за извршено кривично дело разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС у вези чл. 22. ОКЗ и за кривично дело разбојништва из чл. 168. ст. 1. КЗ РС утврдио појединачне казне затвора у трајању од по 1 годину и када га је за та кривична дела осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, које разлоге у свему прихвата и Врховни суд, јер налази да су овако утврђене појединачне казне затвора сразмерне друштвеној опасности извршених кривичних дела и степену кривичне одговорности оптужених, као и да су у конкретном случају изречене јединствене казне затвора нужне да се у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из чл. 5. ст. 2. ОКЗ постигне сврха кажњавања из чл. 33. истог Закона, па су стога супротни наводи у жалбама бранилаца оптужених, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, а на основу чл. 388. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Небојша Павловић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

сд